Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Barbacaru Igor

Dosarul nr. 3a-1093/25

2-24133528-02-3a-28032025

D E C I Z I E

25 iunie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:

Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria și Cașcaval Andrei

Grefier Gonciar Elena

examinând în ședință închisă, apelurile declarate de avocații Negru Cristina și Gaina Natalia în interesele lui ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 ianuarie 2025,

emisă în cauza de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrațiune cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă :

Circumstanțele cauzei

La 22 noiembrie 2014, *****, reprezentată de avocatul Cristina Negru s-a adresat în instanță cu acțiune împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, solicitând anularea deciziei nr. 6669/24/DAA din 06 noiembrie 2024 și acordarea protecției umanitare în conformitate art. 19 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008.

În motivarea acțiunii s-a indicat că reclamanta a participat la protestele organizate în fața de Ambasadei *****ului din or. *****, *****, nu susține politica actualei guvernării din *****, iar din aceste motive nu poate să revină în *****.

Consideră neîntemeiat conceptul reținut de Ministerul Afacerilor Interne al Republicii Moldova, Biroul migrației și apatrid, că situația din țara de origine a reclamantei nu prezintă un pericol pentru viața și securitatea acesteia în cazul întoarcerii în țara de origine.

A declarat reclamanta că nu poate să se întoarcă în *****, deoarece are frică pentru viața și nu se simte în siguranță.

În drept, consideră că toate persoanele care fug din țara lor de origine din cauza persecuțiilor sau a unor vătămări grave au dreptul să solicite protecție internațională. Azilul este un drept fundamental, iar acordarea lui persoanelor care îndeplinesc criteriile stabilite în Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul refugiaților constituie o obligație internațională pentru Statele-Părți, printre care se numără și statele membre ale UE. UE a încorporat condițiile care trebuie îndeplinite pentru a beneficia de protecție internațională în propriul său corpus juridic și a extins conceptul, creând o categorie suplimentară de beneficiari ai protecției internaționale pe lângă refugiați, și anume beneficiarii protecției subsidiare.

Suplimentar s-a notat că, după evenimentele indicate în interviul din 21 octombrie 2024, acasă la reclamantă în *****, unde locuiesc părinții solicitantei de azil, au fost colaboratorii de poliția după vizita cărora situația ei s-a agravat mai tare.

Faptul că colaboratorii de poliție o caută, demonstrează temeinicia cererii prin care ***** solicită azilul pe teritoriul Republicii Moldova.

Mai menționează că în interviu nu este indicat nici o îndoială că, reîntoarcerea solicitantei de azil în țara ei de origine prezintă pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acesteia.

La moment din surse internaționale , DIGI24, gsp. ro, se confirmă numărul record de execuții a condamnaților în *****.

Astfel, consideră că nu au fost elucidate toate faptele invocate de către reclamantă în interviu, mai mult ca atât menționează că de către IGM i-a fost dată întrebarea dacă ultima poate demonstra cu probe cele relatate în interviu, însă nu au întrebat-o și nu au elucidat care probe pot demonstra temeinicia solicitării protecției Republicii Moldova.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 ianuarie 2025, acțiunea înaintată în interesele lui ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 25 ianuarie 2025, avocatul Negru Cristina, acționând în interesele lui *****, a înaintat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 ianuarie 2025, iar la 19 martie 2025, avocatul Gaina Natalia, acționând în interesele lui *****, a depus cerere de apel, prin care au solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi

hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, s-a menționat că prima instanță în mod neclar, nu a constatat un drept lezat și o încălcare a intereselor reclamantului/apelant.

Astfel, a fost subliniat că, în cazul respingerii cererii de azil înaintată de reclamantă există pericolul returnării într-o țară străină a unui potențial cetățean a Moldovei.

Apelanta susține că nu este de acord cu respingerea cererii de azil, deoarece noțiunea refugiatului, enunțată în Convenția din 1951 ”privind statutul refugiaților” prevede recunoașterea statutului de refugiat pentru persoana care în urma unor temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări.

Din noțiunea refugiatului din Convenție înțelege că cele cinci motive de persecuție a refugiaților sunt: Rasa; Religia; Naționalitatea; Grup social; Opinia politică, or, în cererea de azil și ulterior în cadrul interviului, apelanta a invocat frica de a se întoarce în țara de origine pe motivele politice.

Concluzionează apelanta că, Direcția Azil și Integrare a Inspectoratului de Azil al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova, or, și prima instanță a creat un pretext artificial reclamantei în baza căruia îi încalcă flagrant dreptul acestuia de acces la o instanță, care este prevăzut de art. 20 din Constituție, care stabilește că orice persoană fere dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Termenul de declarare a apelului

Potrivit art. 232 alin. (1) și (2) Cod administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din analiza lucrărilor cauzei, rezultă că înaintând apel nemotivat la 25 ianuarie 2025, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 ianuarie 2025, și respectiv, apel motivat la 19 martie 2025, avocații Negru Cristina și Gaina Natalia în interesele lui *****, s-au încadrat în termenii de procedură pentru depunerea cererii de apel.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, avocatul Gaina Natalia, a susținut argumentele expuse în cererea de apel și a solicitat admiterea acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului, Grosu Iulia, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele considerente.

În materie de drept, potrivit art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din

Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din lucrările cauzei rezultă că ***** s-a născut la ***** în orașul *****, *****, este de naționalitate *****iană și de religie *****.

În anul 2022, a plecat din ***** în ***** din motive economice, unde și-a perfectat un pașaport bulgăresc (fals) și în 2024 a hotărât să plece în Uniunea Europeană, tranzitând Republica Moldova.

La 06 septembrie 2024, ***** s-a adresat cu cerere către Biroul de Migrație și Azil în vederea acordării azilului pe teritoriul Republicii Moldova.

Din nota de interviu, instanța reține că în motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitanta a declarat că în anul 2022 a participat la protestele organizate în fața Ambasadei *****ului din or. *****, *****, nu susține politica actualei guvernări din *****, a postat viziunile sale politice pe rețele de socializare și, respectiv, nu dorește să se întoarcă în *****, deoarece viața sa ar fi în pericol.

În urma examinării cererii înaintată de *****, prin Decizia nr. 6669/24/DAA din 06 noiembrie 2024, Inspectoratul General Pentru Migrație, a respins cererea de azil.

Nefiind de acord cu decizia autorității, avocatul Negru Cristina s-a adresat instanței de judecată, prin prezenta cerere în interesele lui *****.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că actul administrativ individual – decizia Inspectoratului General Pentru Migrație, nr. 6669/24/DAA din 06 noiembrie 2024, constituie act defavorabil reclamantului *****, întrucât prin actul respectiv i-a fost refuzată cererea de azil.

Din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare, rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

În continuare, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Legea menționată supra, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a

suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Lege, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea citată, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de

măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);

- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Conform art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de următorii factori: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - *membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot*

fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant.

În temeiul alin. (2)-(3) din norma citată, conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin. (1) și (2). În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Prevederile art. 48 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, stipulează că la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Cu referire la aspectul elucidat în acțiunea înaintată și în cererea de apel, în sensul că reclamantul/apelantă are teama pentru viața și libertatea sa, deoarece în anul 2022 ar fi participat la protestele organizate în fața Ambasadei *****ului din or. *****, *****, nu susține politica actualei guvernări din *****, și, respectiv a postat viziunile sale politice pe rețele de socializare, Completul menționează că acesta nu poate fi privit prin prisma condițiilor art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

De altfel, potrivit pct. 80 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, a avea opinii diferite de cele ale guvernului nu înseamnă în sine un motiv pentru a cere statut de refugiat, ci solicitantul trebuie să demonstreze că se teme de persecuție datorită acestor opinii. Acesta presupune că solicitantul are opinii netolerate de autoritățile, opinii ce sunt critice la adresa politicii sau a metodelor utilizate.

De asemenea, în Manual se menționează că solicitantul care afirmă că se teme de persecuție din cauza opiniei politice trebuie să demonstreze că autoritățile din țara de origine îi cunoșteau opiniile înainte de părăsire a țării.

Potrivit pct. 81 din Manualul UNHCR, referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat, în timp ce definiția vorbește de persecuție „datorită opiniei politice", se poate ca nu întotdeauna să fie imposibilă stabilirea unei legături cauzale între opinia exprimată și tratamentul aplicat, sau presupus că va fi aplicat solicitantului. Astfel de tratamente s-au bazat rareori în mod expres pe „opinie". Mult mai frecvent, astfel de măsuri iau forma unor sancțiuni pentru pretinse acte criminale îndreptate împotriva puterii conducătoare. De aceea, va fi necesar să se stabilească atât opiniile politice ale solicitantului, care se află în baza comportamentului său, cât și faptul că acestea au dus, sau pot duce, la persecuția de care el se teme.

Potrivit pct. 82 din Manual, persecuția „datorită opiniei politice" implică faptul că un solicitant are opinii care ori au fost exprimate ori au ajuns în atenția autorităților. În orice caz, pot exista și situații în care solicitantul nu și-a exprimat opiniile însă, datorită tăriei convingerilor sale, ar fi rezonabil să se presupună că opiniile acestuia vor fi, mai devreme sau mai târziu, exprimate, iar ca rezultat, solicitantul va intra în conflict cu autoritățile. Acolo unde această eventualitate poate fi rezonabil acceptată, solicitantul poate fi considerat ca având o temere de persecuție datorită opiniei sale politice.

Or, reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportat la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază că la caz, ***** nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave.

Mai mult ca atât, la stabilirea persecuției ”datorită opiniei politice” trebuie de atras atenția asupra personalității solicitantului și opinia sa politica, or, la caz stabilit că solicitantul de azil nu a fost o personalitate politică sau sa desfășoare careva activități politice, și era doar simplu simpatizant.

De altfel, apelanta nu a demonstrat cu probe veridice că partidul de guvernământ, sau membrii acestuia, o persecută sau aplică presiuni asupra acesteia.

Totodată, deși apelanta susține că este opozant al actualei guvernări din *****, iar prin prisma faptului dat, siguranța sa este amenințată, instanța de apel remarcă faptul că ***** s-a aflat în ***** și a părăsit legal țara, având contacte directe cu autoritățile statale, iar persecuții din partea subiecților *****ieni în *****, nu a reclamat.

Aceste circumstanțe indică faptul că reclamantul nu se afla în atenția autorităților ca o persoană considerată periculoasă pentru ordinea publică sau securitatea națională, iar declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerea sa bazată pe ”opinia politică” sunt considerate irelevante, or, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că: Ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

De asemenea, instanța de apel menționează că în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție. La fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, faptele descrise în acțiune și apel, precum că ***** este căutată de colaboratorii poliției în *****, acasă la părinți, în legătură cu ideologiile sale politice, nu au fost confirmate.

Mai mult, reflectând asupra argumentelor apelantei cu privire la numărul record de execuții a condamnaților în ***** rezultând din surse internaționale - DIGI24, gsp. ro, Completul de judecată subliniază că potrivit aceleiași surse de probare (presa internațională - deathpenaltyinfo. org), numărul mare de execuții din ***** nu vizează doar protestatarii opoziției, or, aproximativ jumătate dintre execuții au avut ca temei infracțiuni legate de droguri. Totodată, potrivit Human

Rights Watch, în luna februarie 2025, un val de execuții a fost asociat cu tensiunile în relația *****–*****.

Astfel în condițiile în care numărul total al condamnărilor din ***** nu ține doar de latura politică după cum prezintă apelanta și dat fiind faptul că din materialele cauzei nu rezultă că ***** este personal vizată (membru al protestelor, lider, activist), că suferă persecuție reală (riscul de detenție arbitrară, tratament abuziv, restricții la libertăți, tortură etc) și că riscul nu este pur generalizat, instanța de apel constată că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat.

De asemenea, instanța de apel notează că în susținerea cerințelor înaintate ***** a făcut referire la faptul că, la reîntoarcerea în țară poate fi expusă unor riscuri semnificative în legătură cu poziția sa politică.

Totodată, apelanta nu a demonstrat faptul că în privința sa ar fi fost intentată o cauză penală și că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor ar putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepse discriminatorii sau disproporționate; acuzări sau pedepse ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Cu privire la motivele invocate în apel, instanța reține că în raport cu *****, nu s-au constatat temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutată, or, cele invocate de către solicitant, nu constituie acte de persecuție așa cum este reglementată în legislația națională, fapt ce duce la neimpunerea examinării a elementului obiectiv.

Suplimentar, în detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul nu a putut demonstra de către cine anume este intimidată în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

Din circumstanțele enumerate supra, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în țara de origine, or, nici Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI și nici instanțelor de judecată, nu le-au fost prezentate probe pertinente și concludente privind prezența unor temeri bine întemeiate că ***** a fost persecutată în țara sa de origine pe motive de rasă,

religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și că datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține.

Completul de judecată reiterează că în susținerea cerințelor înaintate, reclamantul/apelantă operează cu presupuneri, iar afirmațiile cu privire la expunerea riscului de a fi persecutat pe motive politice, sunt premature și irelevante, or, ***** nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă împotriva sa, ce ar pune în pericol viața sau integritatea, în defavoarea solicitantului de azil fiind conchis faptul că acesta a oferit o informație destul de generală privind temerea sa individuală.

Suplimentar, instanța reiterează că în cadrul notei de interviu solicitantul a declarat că, în anul 2022, a plecat fără probleme din țara de origine – *****, către *****, din motiv economic și pentru a începe o viață nouă.

De asemenea, din spusele solicitantului de azil, Republica Moldova reprezintă doar o țară de tranzit către Uniunea Europeană.

Prin urmare, prin prisma art. 63 alin. (1) lit. d) al Legii 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, faptele expuse supra denotă că cererea cu privire la solicitarea de azil, a fost depusă abuziv, cu scopul determinat de a tranzita teritoriul Republicii Moldova.

La acest aspect, Completul conchide că situația apelantei poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, or, persoana care din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

Totodată, prin prisma art. 62 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, Completul de judecată admite faptul că cererea de azil înaintată de către ***** poate fi calificată drept una abuzivă și evident nefondată, or, solicitantul de azil nu a demonstrat că a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un motiv forțat și riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, iar situația acestuia reprezintă o situație clasică în care și-a părăsit locul de trai în căutarea unui loc de muncă.

Subsidiar, cu referire la argumentele apelantei despre temerile bine întemeiate de a se reîntoarce în țara de origine, este de menționat că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru

determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, cu toate acestea, în sensul expus supra, ***** nu a prezentat nicio probă.

Astfel, instanța de apel consideră că organul emitent a evaluat declarațiile făcute de solicitantul de azil – ***** și au fost analizate în contextul unor situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului fiind indispensabilă.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are”.

La baza definiției date rezultă că, solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în țara de origine, nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea deciziei Inspectoratului General Pentru Migrație, nr. 6669/24/DAA din 06 noiembrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, ***** nu a dovedit faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine pe motive politice, că există riscul real de a fi supusă unor vătămări grave, respectiv, în privința sa nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Suplimentar, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor, iar hotărârea dată este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale participanților la proces.

Completul judiciar consideră important de remarcat faptul că apelanta utilizând calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe,

pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Pe cale de consecință, din considerentele menționate și învederând faptul că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de avocatul Negru Cristina în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 23 ianuarie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 2 (două) luni.

Președintele ședinței,
judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria

Cașcaval Andrei